

[Erik Andersen (Fr.borg amt).]

om mistro over for den gruppe medborgere, det drejer sig om, kan jeg ikke acceptere. Jeg finder, at den arbejdsformidling, man har, må være af en sådan karakter og så effektiv, at det, der måske kunne begrunde en vis form for mistro, kan bortvejres, og hvis ikke det er tilfældet, ja, så burde det vel være mod arbejdsformidlingen, man rettede sin kritik.

Til hr. Erik Hansens bemærkninger om, at socialdemokratiets økonomiske politik havde fået nogle minusser i de borgerlige blade, der i dag i henhold til hr. Erik Hansen havde påtaget sig den opgave at give den nuværende regering en karakterbog, kan jeg svare, at vi vil hellere have nogle minusser i disse borgerlige blade, end vi vil have nogle plusser for en fremgang i den økonomiske politik, der begrundes med og skabes ved, at mere end 65.000 mennesker går arbejdsløse. Sagt med andre ord: det er ikke socialdemokratiets politik at forbedre balancerne her i landet, ej heller valutakassen, ved at lade 65.000 arbejdsløse betale de fulde omkostninger derved.

Simonsen: Jeg er ked af at måtte sige det, men jeg synes, det er, som om der mangler lidt perspektiv i ministerens arbejdsmarkedspolitiske betragtninger over for de indlæg, vi har haft her i dag.

Når ministeren ligesom søger at gøre det til et argument for gennemførelsen af denne 90 pct.s grænse, at der i særdeleshed i egn-udviklingsområderne er nogle store problemer, er det da klart, at vi med det samme kan slå fast, at der er særlige problemer i disse områder, og at der er nogle sociale hensyn at tage, men jeg synes i og for sig, det er ret perspektivløst bare at søge at løse dette problem ad den kanal.

Det, det må dreje sig om her, er selvfølgelig som punkt 1, at der er nogen, der overhovedet har investeringsinteresse i disse områder, så der kan blive skabt nogle arbejdspladser. Det er det primære, og dernæst er der spørgsmålet om, som jeg også var inde på i min første tale, at give uddannelsesmuligheder til denne lavtlønsgruppe i dette område; de kommer jo aldrig ud af deres nuværende situation ved at få en forøget social hjælp i det øjeblik, de er arbejdsløse. De kommer kun ud af situationen ved

at få en chance for at få en arbejdsplads, en uddannelse, der kan gøre dem i stand til at få en større indtjening.

Ministeren taler om, at der i Wechselmann-udvalgets betænkning stod noget om, at man skulle søge at tilnærme sig en egentlig dækning for tabt arbejdsfortjeneste. Jeg har aldrig gjort mig til talsmand for, at Wechselmann-udvalgets betænkning var slutstenen i denne udviklingsproces. Men jeg synes nok, det er vigtigt, at vi i det almindelige økonomiske billede foretager en prioritering, og jeg søgte i min første tale at give udtryk for, at med den revision, vi gennemførte i 1970, nåede vi et så væsentligt fremskridt på dette område, at der ikke er nogen motivering for i dag at komme med det forslag, regeringen har fremsat. Der er mange andre områder, der trænger til at blive prioriteret højere end dette. Når jeg tog eksemplet frem med funktionæren med de 4.000 kr. om måneden, som kun fik 60 pct.s dækning, er det selvfølgelig meget fikst, at hr. Erik Andersen (Fr.borg amt) kommer og siger, at hvis vi stiller et ændringsforslag, vil han gerne støtte det, men det er måske en lidt ufiks måde at tage denne sag op på. Det, det drejer sig om, er at have en målsætning for fremtiden og at gennemføre målsætningen i takt med de økonomiske muligheder; det er det, vi ønsker. Som jeg før sagde, er udviklingen jo ikke fastlåst i og med det lovforslag, vi gennemførte i 1970, men vi har en målsætning, der går ud på at nå frem til, at der er andre, der skal have den høje dækning under arbejdsløshed end specielt lavtlønsgruppen, som regeringen her sigter til. Og det vil vi også arbejde for, efterhånden som de økonomiske muligheder er til stede.

Ministeren var inde på, at det hæster med dette forslag. Jeg tror ikke, der er nogen af os, der i og for sig har nogen speciel interesse i at sinke udvalgsarbejdet. Det håber jeg heller ikke ministeren regner med, men jeg har egentlig svært ved at forestille mig, at det skulle haste særlig meget. Hvad er det, der specielt motiverer i den nuværende situation, at vi — der står 1. april i forslaget — i løbet af 3 uger skulle gennemføre dette forslag? Det ser jeg ikke nogen særlig stærk motivering for. Jeg forstår også på hr. Arne Larsens tale her i dag, at der netop i udvalget er grundlag for at prøve at foretage